

ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

Μακαριστός Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης Μελέτιος
ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

Μετά από λίγες ημέρες, μπαίνομε στή Μεγάλη Έβδομάδα. Γι' αυτό άκούσαμε στό Εύαγγέλιο, τόν Χριστό νά προετοιμάζει τούς άποστόλους του για εκείνα πού έπρόκειτο νά συμβοϋν. Τούς έλεγε:

«Ίδού, άναβαίνομεν εις Ίεροσόλυμα και παραδοθήσεται ό Υιός τοϋ άνθρώπου καθώς γέγραπται. Άλλά μή φοβεΐσθε. Δέν άναβαίνομε μόνο για πάθη, για λύπες, για στενοχώριες. Αϋτά τά πάθη είναι αρχή χαράς, αρχή σωτηρίας, αρχή εύτυχίας. Άναβαίνω προς τόν Πατέρα μου και Πατέρα υμῶν και θεόν μου και θεόν υμῶν».

Ό Πατέρας δέν είναι ποτέ λύπη και κίνδυνος. Και ό θεός δέν είναι ποτέ άπειλή. Άλλά είναι πάντοτε υπόσχεση για σωτηρία, για συγχώρηση, για άγάπη και για ζωή αιώνια. Άρκει βέβαια και έμεΐς νά θέλομε νά μπαίνομε σέ κάποια πνευματική σειρά.

Πάμε ν' άνάψουμε τό κεράκι μας

Ένα τέτοιο παράδειγμα μᾶς δίνει ή άγία Μαρία ή Αίγυπτία πού έορτάζομε σήμερα. Αϋτή, στή νεανική της ήλικία τῶν 16-18 έτῶν, ξέφυγε. Άπό εκεί και πέρα, πήρε στραβό δρόμο. Και έπεσε μέ τά μοϋτρα στή διαφθορά. Όσο περισσότερο τόσο

καλύτερα. Έτσι νόμιζε.

Όπου άκουγε ντόρο, έτρεχε. Όπως κάνουν και σήμερα πολλοί χριστιανοί, όταν είναι πανυγήρι. «Πάμε και έμεϊς. Θ' ανάψουμε τό κεράκι μας, θά φιλήσουμε τήν εϊκόνα, θά πιούμε και τό κρασάκι μας, θά δοϋμε κόσμο. Λοιπόν πάμε».

Έτσι ξεκίνησε ή άγία Μαρία ή Αϊγυπτία νά πάει στήν Ίερουσαλήμ. Ποιός δέν θά ήθελε, νά αποτελοϋσε μέλος ενός γκρούπ, νά πάει στήν Ίερουσαλήμ, νά προσκυνήσει τόν τάφο τοϋ Χριστοϋ; Τό μέρος πού σταυρώθηκε ο Χριστός; Ένα κομμάτι από τόν Σταυρό του πού σώζεται εκεί; Ποιός δέν θά ήθελε;

Αλλά ένω πήγαινε μαζί μέ άλλους -ο θεός ξέρει ποιόι πήγαιναν άξίως, ποιόι πήγαιναν μέ συναίσθηση νά προσκυνήσουν- αϊσθάνθηκε κάτι νά τήν δαγκώνει στήν καρδιά και νά τής λείει: «Ποϋ πάς έσύ;» Και αϊσθάνθηκε σαν ένα χέρι νά τήν τραβάει πρός τά πίσω. «Ποϋ πάς έσύ; Τί δουλειά έχεις έσύ μέ τόν Σταυρό τοϋ Χριστοϋ, πού τόν πάτησες και τόν πατάς μέ τά έργα σου και μέ τά μυαλά σου και μέ τά συναισθήματά σου; Ποϋ πάς;»

Και αϊσθάνθηκε τόν έαυτό της νά κοκαλώνει και νά απολιθώνεται στόν τόπο εκείνο. Νά μήν μπορεί νά προχωρήσει.

Λένε οί άγιοι Πατέρες: «Ο θεός ο πανταχοϋ παρών και τά πάντα πληρών, έχει τρόπους και μιλάει στόν άνθρωπο μέσα στήν καρδιά του. Μερικές φορές βάζει μία σειρήνα, πού ξεκουφαίνει. Μερικές φορές, μιλάει πολύ σιγά. Αλλά τό ακοϋμε, τό αϊσθανόμαστε, τό καταλαβαίνομε. Ποϋ πάς; Τί πάς νά κάνεις; Εϊσαι έντάξει;»

Η Μαρία ή Αϊγυπτία κατάλαβε τί μιλοϋσε μέσα της και τί τής έλεγε. Και γύρισε τρομαγμένη πίσω. Γυρίζοντας πρός τά πίσω, εϊδε μία εϊκόνα τής Παναγίας. Έπεσε γονατιστή και εϊπε: «Άγία Μαρία, Μαρία σύ, Μαρία και έγώ. Στόν οϋρανό έσύ, στήν κόλαση έγώ. Άγνή Παρθένος έσύ, δυσωδία έγώ. Άξίωσέ με νά φιλήσω και έγώ τόν Σταυρό τοϋ Υιοϋ σου και σοϋ υπόσχομαι ότι από αύτή τήν στιγμή, τελεία και παύλα. Αλλάζω».

Ψάλλομε στό τροπάριο: «Εϊκόνη γάρ προσβλέψασα τής εϋλογημένης θεόπαιδος, πάντων καταγνοϋσα παισιμάτων τών πρίν».

Όλα όσα έκανε προηγουμένως τά καταδίκασε και εϊπε: «Δέν ήταν χαρά. Δέν ήταν κέρδος για τή ζωή. Ήταν ζημία και καταστροφή. Απώλεια». «Πάντων καταγνοϋσα». Τά κατέκρινε όλα, τά αποδοκίμασε. Τά εϊπε ότι είναι λάθη.

Έσωτερική ή διόρθωση

Μπορεί μία πράξη νά σε στέλνει στήν κόλαση, στό πϋρ τό αϊώνιο και νά είναι κέρδος και ωφέλεια;

Ἐπειδή ἔφαγες κάτι Παρασκευή καί γέμισε ἡ κοιλιά σου, γιά μιά ὥρα, εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια;

Ἐπειδή εὐχαριστήθηκες κάποια ἄλλη στιγμή, εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια;

Ἐπειδή ἔβαλες στήν τσέπη σου μερικά χρήματα, ἔστω καί ἑκατομμύρια πού νόμιζες πῶς σοῦ χρειάζονται πολύ... ὅταν αὐτά σέ στέλνουν στήν αἰώνια ἀπώλεια, εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια; Ἡ καταστροφή;

Αὐτά, ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία, τότε τά σκέφθηκε. Τήν φωνή τοῦ Θεοῦ, τό τσίμπημα τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά καί στή συνείδηση, τό κατάλαβε πῶς εἶναι εὐεργεσία. Καί ἔφυγε ἀπό τόν κόσμο καί ἔγινε μοναχή. Ἀσκήτρια. Γιά νά σώσει τήν ψυχή της. Γιά νά ἀξιωθεῖ νά πάει στήν αἰώνια ζωή. Στή Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεός μᾶς τσιμπάει καί μᾶς. Πόσες φορές;

Ἄραγε ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δέν τά ἔχει αἰσθανθεῖ καί μιά καί δυό καί πέντα καί πολλές φορές, στή ζωή του τά τσιμπηματάκια τοῦ Θεοῦ; Χτύπημα ξυπνητηριοῦ εἶναι. Γιά νά ξυπνήσουμε, νά συναισθανθοῦμε, νά ἀλλάξομε πορεία. Ἄν δέν τά ἀκοῦμε ποιός φταίει; Ὁ Θεός φταίει ἢ ἐμεῖς; Ποιός σέ πάει στήν ἀπώλεια; Ὁ Θεός σέ καταδικάζει ἢ σύ μόνος σου αὐτοκαταδικάζεσαι;

Ἡ ἅγια Μαρία καταλαβαίνοντας ὅτι ἦταν κακό, ὅτι ἦταν λάθος της νά ζεῖ ὅπως ζοῦσε, πῆγε στήν ἔρημο καί πέρασε πολύ αὐστηρά. Μέ προσευχή, μέ νηστεία, μέ ἀγρυπνία. Ἀγωνιζόμενη ὅσο μποροῦσε πιο καλά. Καί ἔγινε ἄγγελος. Διά τῆς μετανοίας.

Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά κάνομε τά ἴδια, σέ ἐξωτερικά ἔργα, ἀλλά εἶναι ἀπαραίτητο νά διορθώσουμε τά μυαλά μας, γιά νά πηγαίνομε πρὸς τόν Χριστό.

Πού λέει: «Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καί παραδοθήσεται ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου». Γιά μᾶς, γιά τή σωτηρία μας. Γιά νά μᾶς πλύνει μέ τό αἷμα του καί μέ τό ἅγιο Βάπτισμα.

Γιά μᾶς πηγαίνει ὁ Χριστός στά Ἱεροσόλυμα, στό μαρτύριο. Ἀλλά συμπληρώνει στή συνέχεια: «ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα ὑμῶν καί Θεόν μου καί Θεόν ὑμῶν».

Μιλᾷ σάν νά εἶναι ἴσα μέ μᾶς. «Πατέρα μου καί Πατέρα ὑμῶν. Θεόν μου καί Θεόν σας». Ὅπως εἶναι γιά μένα, μόνο ἀγάπη καί στοργή, ἔτσι ὁ ἐπουράνιος Πατέρας εἶναι γεμάτος ἀγάπη καί στοργή καί γιά σᾶς. Καί ὅπως εἶναι Θεός δικός μου, καί ἐγώ σάν Υἱός του, κάθομαι στό θρόνο του, καί ἔχω τό ὄνομά

του, έτσι και έσας θά σᾶς κάνει όλους παιδιά του...

Όταν βέβαια τόν ακολουθοῦμε.

Θέλει συζήτηση, τί εὐεργεσία εἶναι ἡ προσφορά τοῦ ἐπουράνιου θεοῦ καί τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τήν μνήμη τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας γιά νά μᾶς πεῖ: «Όταν αἰσθάνεσθε τό δαγκωματάκι τῆς συνείδησης σας, πᾶρτε το στά σοβαρά. Ἀκοῦστε το, ὅταν σᾶς λέει: Τί κάνεις; Ποῦ πᾶς τώρα; Μπορεῖς νά πᾶς νά κοινωνήσεις; Εἶσαι προετοιμασμένος; Μπορεῖς νά φιλήσεις τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας; Εἶσαι ἐντάξει; Ἄλλαξε μυαλά. Διορθώσου».

Ἀπό τήν στιγμή πού διορθώνεται ὁ ἄνθρωπος καί ἀλλάζει μυαλά διά τῆς μετανοίας, μπήκε στό σωστό δρόμο. Ἀλλάζω μυαλά... Αὐτό εἶναι ἡ μετάνοια. Όταν λέω: «συγχώρεσέ με, θεέ μου». Καί ὅταν μετά πάω στόν πνευματικό καί τοῦ πῶ: «Παπούλη ἄκουσε τά ἁμαρτήματά μου. Παρακάλεσε τόν θεό νά μέ συγχωρήσει καί ἐμένα». Ἄν τό κάνεις περπατᾶς πνευματικά σάν τήν ἁγία Μαρία τήν Αἰγυπτία. Βαδίζεις σταθερά πρός τήν αἰώνια ζωή. Ἀπό κεῖ καί πέρα, ὅτι καλό κάνεις, εἶναι πλοῦτος καί δόξα. Δόξα αἰώνια.

Τί ἔκανε τήν ἁγία Μαρία τήν Αἰγυπτία ἄγγελο;

Ἡ νηστεία της. Ἡ προσευχή της. Ἡ σταθερότητά της πού εἶπε: «Αὐτό τόν δρόμο δέν κάνει νά τόν χάσω. Γιατί ἀλλοίμονό μου». Τί θά ὠφελήσει τόν ἄνθρωπο νά κερδίσει τόν κόσμο ὅλο, ἄν ζημιωθεῖ τήν ψυχή του, καί φύγει ἀπό τόν θεό; Κοπιάζετε καί ἀγαπᾶτε

Όταν οἱ δύο ἀπόστολοι, Ἰάκωβος καί Ἰωάννης, ἄκουσαν τόν Χριστό νά μιλάει γιά τήν Βασιλεία του, τοῦ εἶπαν:

-Χριστέ μου, ἐμεῖς εἶμαστε δικοί σου ἄνθρωποι. Σέ ἀκολουθήσαμε. Τί καλό θά μᾶς δώσεις στή Βασιλεία σου;

-Τί θέλετε; Τούς λέει ὁ Χριστός;

-Νά μᾶς βάλεις τόν ἕνα στά δεξιά καί τόν ἄλλο στά ἄριστερά σου. Δηλαδή νά εἶμαστε οἱ πρῶτοι στή Βασιλεία σου.

Ὁ Χριστός τούς εἶπε κάτι παράξενα λόγια.

-Ξέρετε; Ἐγώ, πάω νά πιῶ τώρα ἕνα ποτήρι. Καί νά βαπτισθῶ ἕνα βάπτισμα αἵματος. Σταυρό καί θάνατο. Μπορεῖτε νά τό πιεῖτε σεις αὐτό τό ποτήρι;

Τοῦ ἀπαντᾶνε καί οἱ δύο. Ἦρωες πνευματικῆς ζωῆς, ὁ Ἰωάννης καί ὁ Ἰάκωβος.

-Δυνάμεθα. Καί τό θέλομε νά ὑποφέρομε τά πάντα γιά σένα. Τό θέλομε καί θά τό κάνομε στή ζωή μας.

Τόν ἀγαποῦσαν τόν Χριστό μέ ὅλη τους τήν καρδιά.

Τούς ἀπαντᾶ ὁ Χριστός:

-Τό ποτήριό μου, θά τό πιεῖτε. Καί τό βάπτισμα θά τό βαπτισθεῖτε. Δόξα, ἀμοιβή. Ἀμοιβή εἶναι γιά σᾶς τό ὅτι θά πιεῖτε τό ποτήριό μου. Καί θά βαπτισθεῖτε τό βάπτισμα τό δικό μου καί θά ὑποστεῖτε καί σεῖς ἕνα Γολγοθᾶ. Δέν εἶναι τιμωρία. Δόξα εἶναι. Ἀλλά νά καθήσετε δεξιά καί ἀριστερά μου, δέν μπορεῖτε νά τό ἀπαιτήσετε. Ἐγώ δέν ἤλθα γιά νά ἀποκτήσω ἀξιώματα, οὔτε νά μοιράσω ἀξιώματα. Ἦλθα νά γίνω ὑπηρέτης καί δοῦλος τοῦ κόσμου.

Καί σ' ὅλη του τή ζωή τήν ἐπίγεια, ἦταν δοῦλος μας. Ἔτρεχε παντοῦ γιά μᾶς. Μᾶς εὐεργετοῦσε. Ἐπλυνε τά πόδια τῶν μαθητῶν του. Ὑπέμεινε τά πάθη τά ὁποῖα θά τά παρακολουθήσομε τήν Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὅλα. Γιά μᾶς τούς ἀνθρώπους καί γιά τή σωτηρία μας.

Εἶπε ὁ Χριστός στούς μαθητές του:

-Ἄμα θέλετε νά γίνετε μεγάλοι στή Βασιλεία μου, νά κοπιάζετε καί νά ἀγαπᾶτε πολύ. Νά μήν θέλετε νά εἴσθε ἀφεντικά τῶν ἀνθρώπων. Νά μήν ἔχετε τήν διάθεση νά καταφρονεῖτε κανένα. Ἀλλά νά συμπεριφέρεστε σέ ὅλους μέ καλωσύνη. Μέ ἀγάπη. Μέ συμπόνια. Νά εἴσαστε ὑπηρέτες τῶν ἀνθρώπων καί δοῦλοι τους. Ἔτσι νά αἰσθάνεσθε. Ἔτσι νά ἐνεργεῖτε.

Δύσκολα φαίνοται αὐτά τά πράγματα. Λιγάκι βαρειά. Ἀλλά ὅταν τά ζεῖ κανεῖς, βλέπει ὅτι δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη γλύκα ἀπό τό νά ἔχει κανεῖς ἀγάπη, καλωσύνη, εἰρήνη, χαρά καί ταπείνωση. Τό γλυκύτερο πράγμα στόν κόσμο λέει ὁ Χριστός, δέν εἶναι νά παίρνεις, ἀλλά νά δίνεις. Τό γλυκύτερο πράγμα στόν κόσμο, δέν εἶναι νά ἀποκτᾶς τήν σκληρότητα τοῦ ἐγωισμοῦ, ἀλλά νά ἔχεις καλωσύνη καί ἀγάπη καί ταπείνωση.

Ἀλάνθαστη πυξίδα

Χριστιανοί εἴμαστε. Τοῦ Χριστοῦ τόν λόγο, πρέπει νά τόν ἀγαπᾶμε. Νά τόν τηροῦμε. Μέ αὐτόν νά ζυγίζομε τά φρονήματά μας καί τίς ἀποφάσεις μας. Αὐτή εἶναι ἡ ὁμορφιά τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, αὐτή εἶναι ἡ σωτηρία.

Ποιό πρέπει νά εἶναι τό ὁδηγητικό στή ζωή μας;

Τί θέλεις νά σοῦ κάνουν; Κάνε το καί σύ.

Ἔτσι νά ἐνεργεῖς.

Τί θέλεις;

Νά σέ σέβονται. Νά σέ τιμοῦν. Νά λένε καλά λόγια γιά σένα. Νά σέ βοηθᾶνε. Κάνε τό ἴδιο. Ἄν κάνεις τό ἴδιο, τί γεμίζεις; Εἰρήνη. Καί ἔχεις ἐνότητα μέ ὅλο τόν κόσμο. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σέ ἐνότητα καί σέ ἀγάπη μέ τόν κόσμο καί μέ

τόν ἐπουράνιο θεό, γεμίζει ἡ ψυχὴ του χαρά. Οὐράνια χαρά καὶ εὐχαρίστηση.

«Ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα». Τὴν ἡμέρα πού θά φτάσομε νά κρατᾶμε τὴν λαμπάδα μέ τό φῶς τῆς ἀναστάσεως, πρέπει νά δοξάζομε τόν Χριστό καί νά λέμε:

«Δόξα σοι Χριστέ μου, πού μέ τό φῶς τό δικό σου, φωτίζεις τὴν καρδιά καί τόν νοῦ μου. Καί μέ κάνεις νά πιστεύω στήν αἰώνια ζωή, στήν ἀνάσταση καί νά περιμένω καί ἐγώ τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν». Ἀμήν.-

Τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως κυροῦ Μελετίου,
διασκευασμένη ὁμιλία πού ἔγινε στόν Ὁρωπό στίς 17/4/2005

Πηγή: http://kirigmata.blogspot.com/2013/04/blog-post_6106.html#ixzz5AV9KtNNm